

Prof. dr hab. Katarzyna Dudka
Katedra Postępowania Karnego
Instytut Prawa Karnego UMCS w Lublinie

Recenzja
osiągnięcia naukowego oraz dorobku naukowego
dra Dariusza Jagiełło
kandydata do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych
- dyscyplina prawo

I. Podstawa prawna sporządzenia recenzji

W dniu 5 grudnia 2017 r. zostałam powołana przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych (nr BCK – I – L – 8079/17) do pełnienia funkcji recenzenta w przewodzie habilitacyjnym dra Dariusza Jagiełło.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r., poz. 882 ze zm.) ocenie kandydata do uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego podlega aktywność naukowa po uzyskaniu stopnia doktora. Nie mogą zatem stanowić podstawy oceny wszystkie prace naukowe kandydata do momentu uzyskania stopnia doktora habilitowanego, a jedynie te, które uzyskał po uzyskaniu stopnia doktora. W przypadku dra Dariusza Jagiełło są to publikacje powstałe po **18 marca 2011 r.**

W myśl rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U.2011, nr 196, poz. 1165) wydanego na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta w obszarze nauk społecznych obejmują autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH) oraz:

- autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH);

- autorstwo lub współautorstwo odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych;

- sumaryczny impact factor publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania;

- liczbę cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS);
- indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS);
- kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach;

- międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność odpowiednio naukową albo artystyczną;

- wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych.

Kryteria oceny w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej habilitanta obejmują:

- uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych;

- udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji;

- otrzymane nagrody i wyróżnienia;
- udział w konsorcjach i sieciach badawczych;
- kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, a w przypadku badań stosowanych we współpracy z przedsiębiorcami;

- udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism;
- członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych;

- osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki;
- opiekę naukową nad studentami;
- opiekę naukową nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich;
- staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich;

- wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców;

- udział w zespołach eksperckich i konkursowych;

- recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych.

Biorąc pod uwagę kryteria wskazane powyżej, ocenie dorobku naukowego dra Dariusza Jagiełło podlegają:

1. monografia autorska pt. Przesłuchanie jako czynność dowodowa, Wyd. C.H.Beck, Warszawa 2017
 2. monografia autorska będąca uzupełnioną wersją rozprawy doktorskiej, pt. „Przestępstwa przeciwko dokumentom w polskim prawie karnym”, Olsztyn, 2013
 3. artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych – 24 w tym 4 we współautorstwie (udział własny 50%)
 4. rozdziały w monografiach współautorskich – 30 (wyeliminowałam z dorobku 2 teksty dopiero przyjęte do druku, lecz jeszcze nieopublikowane).
 5. glosy – 4
 6. podręczniki – 4
 7. współredakcja monografii naukowych – 9
- łącznie 73 pozycje bibliograficzne.

II. Ocena osiągnięcia naukowego w rozumieniu art. 16 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki

Jako osiągnięcie naukowe Habilitant wskazał monografię autorską, pt. Przesłuchanie jako czynność dowodowa, Wyd. C.H.Beck, Warszawa 2017, Jest to bardzo obszerne, liczące 476 stron dzieło poświęcone problematyce przesłuchania jako czynności dowodowej w prawie karnym procesowym. Wybór tematu zasługuje na aprobatę. Do tej pory w piśmiennictwie problematyka czynności przesłuchania była podejmowana sporadycznie i wycinkowo, analizowała inne konteksty tego zagadnienia. Nie można też wątpić w znaczenie depozycji jako drogi do dochodzenia do prawdy w procesie karnym, ani nie dostrzegać zagrożeń, jakie wiążą się z wadliwym przeprowadzeniem tej czynności. Autor postawił przed sobą zadanie kompleksowego omówienia przesłuchania jako czynności dowodowej w aspekcie dowodowym (procesowym) i kryminalistycznym, w ujęciu dogmatycznym,

psychologicznym, historycznym i pragmatycznym. Tezy badawcze sformułował we Wstępie (s. XII), stawiając następujące pytania, będące jednocześnie tezami badawczymi: 1) Czy przepisy polskiej procedury karnej odnoszące się do czynności przesłuchania tworzą spójny, logiczny i jednorodny model? 2) Jakim kategorizacjom z punktu widzenia treści polskich przepisów karnoprosesowych oraz doświadczeń praktyki podlega przesłuchanie? 3) Jakie wzajemne zależności można dostrzec pomiędzy przebiegiem i realizacją czynności przesłuchania, a jej wpływem na ostateczny wynik postępowania karnego? 4) Czy istnieje możliwość wypracowania jednolitego modelu przesłuchania obowiązującego we wszystkich sprawach karnych, a przy udzieleniu odpowiedzi przeczącej, czy istnieje chociażby taka możliwość w odniesieniu do tożsamej grupy przestępstw? Celem pośrednim, służącym dokonaniu całościowej oceny przedmiotowej instytucji prawnej było dokonanie: 1) kompleksowej analizy czynności przesłuchania zarówno z punktu widzenia karnoprosesowego (etap postępowania przygotowawczego oraz sądowego), jak też taktycznego, w tym elementów i zasad wypracowanych przez naukę kryminalistyki wspartych funkcjonującymi w literaturze nauki psychologii czy psychiatrii stanowiskami; 2) opis modeli przesłuchań oraz ocena zasadności ich funkcjonowania w polskim procesie karnym; 3) ocena swobody wypowiedzi przesłuchiwanego oraz postępowanie z dowodem uzyskanym bez jej zachowania; 4) określenie wyboru momentu tworzenia i merytoryczny zakres treściowy protokołów przesłuchań; 5) wybór metody i taktyki skuteczności podczas przesłuchania, w tym różnice pomiędzy rozpytaniem, a przesłuchaniem oraz formalnoprawne możliwości ich wykorzystania na poszczególnych etapach postępowania; 6) wskazanie szeregu wątków pobocznych mających fundamentalne znaczenie dla ostatecznego kształtu opracowania, m.in. problem przesłuchania z użyciem poligrafu oraz możliwego zakresu wykorzystania jego wyników w polskim procesie karnym, a także postępowanie z grypsem, czy zagadnienie pomówień. Praca oparta jest na metodzie prawno-dogmatycznej, z elementami historycznymi, jak wskazuje Autor, świadomie zrezygnował z metody prawno-porównawczej, zaś argumenty, jakie wskazał za tym rozwiązaniem (s. XIII), w pełni przekonują. Napisana jest dobrym językiem, bardzo komunikatywnym, niedostrzegalne są literówki, których obecność byłaby nawet zrozumiała przy tak obszernym dziele. Nie zawsze można dostrzec stanowisko Habilitanta w poszczególnych kwestiach (zwłaszcza w rozdz. I), jednak polemikę z poglądami innych Autorów Habilitant utrzymuje na dobrym poziomie, zaś swoje stanowisko uzasadnia logicznie i merytorycznie.

Praca składa się z Wstępu, siedmiu rozdziałów merytorycznych podzielonych na mniejsze jednostki redakcyjne oraz obszernych wniosków końcowych. Za niefortunne należy uznać umieszczenie wykazu skrótów, wykazu literatury i orzecznictwa pomiędzy wstępem a częścią merytoryczną. Nie dość, że rozбивa to tok narracji, to w dodatku już we Wstępie Autor używa skrótów, które wyjaśnia dopiero po nim. Lepiej byłoby, gdyby wykaz skrótów znalazł się przed Wstępem, zaś wykazy literatury i orzecznictwa po Wnioskach końcowych. Możliwe jest jednak, że taki kształt formalny monografii jest wynikiem reguł określonych przez Wydawnictwo C.H. Beck.

Rozprawę rozpoczynają Uwagi wprowadzające (rozdz. I), zaś w kolejnych rozdziałach Habilitant omówił model postępowania dowodowego na tle modelu postępowania karnego (rozdz. II), przesłuchanie a treść polskiej ustawy karnoprocesowej (rozdz. III), taktyczną organizację czynności przesłuchania (rozdz. IV), przesłuchanie typu podstawowego (rozdz. V), przesłuchania szczególne (rozdz. VI), kryteria analizy zeznań i wyjaśnień (rozdział VII). Pracę wieńczą Wnioski końcowe. Praca oparta została na bardzo bogatej literaturze przedmiotu obejmującej 488 pozycji bibliograficznych w języku polskim i 89 w języku angielskim. Autor wykorzystał także liczne judykaty: 13 wyroków ETPC, 2 wyroki TK, 90 orzeczeń SN, 23 orzeczenia sądów apelacyjnych.

Rozdział I (Uwagi wprowadzające) ma głównie charakter definicyjny. Autor dokonuje w nim przeglądu definicji pojęcia dowód, omawia funkcjonujące klasyfikacje, a wszystko to na tle karnoprocesowego znaczenia dowodu. Przeprowadził także klasyfikację czynności dowodowych, a także opisał proces dowodzenia uwypuklając jego logiczny charakter ukierunkowany na czynność przesłuchania jako ważny etap w gromadzeniu dowodów. W rozdziale tym Kandydat zaprezentował instytucję przesłuchania w ujęciu historycznym, poczynawszy do Kodeksu postępowania karnego z 1928 r.

Szkoda, że w podrozdziale III Autor definiując pojęcie i klasyfikując czynności dowodowe, nie wyszedł od definicji czynności procesowych jako takich i nie przedstawił ich typologii, mimo że wyraźnie zalicza czynności dowodowe do tej klasy czynności prawnych (s. 19). Pozwoliłoby to na stwierdzenie, czy czynności dowodowe, w porównaniu do innych czynności procesowych, charakteryzują się jakimiś szczególnymi cechami, które je wyróżniają i czy może z tego wynikają jakieś konsekwencje dla ważności, skuteczności i formy czynności dowodowych w procesie karnym, które je determinują.

W rozdziale II, pt. Model postępowania dowodowego na tle modelu postępowania karnego, Autor słusznie założył, że kształt postępowania karnego, przyjęty przez ustawodawcę model procesu ma wpływ na obecnie obowiązujący model przesłuchania. Została tutaj również przeprowadzona analiza funkcjonujących modeli przesłuchań, w kontekście możliwości zastosowania tych modeli do istniejącego modelu procesu karnego. Dokonany w tym rozdziale przegląd zmian przepisów Kodeksu postępowania karnego nie daje jednak odpowiedzi na pytanie, jaki jest istniejący model procesu karnego i model postępowania dowodowego. Stwierdzenie, że polski proces karny powinien zostać oparty na jasnych założeniach modelowych (s.46), jakkolwiek ze wszech miar słuszne, pozostawia pewien niedosyt, bowiem czytelnik oczekiwałby od Autora, by taki idealny model spróbował wykreować. Natomiast bez wątpienia ciekawe, choć nie pozbawione kontrowersji, są propozycje zawarte w § 2 prezentującym modele przesłuchań (np. s. 60-61), warto je wziąć pod rozwagę.

Rozdział III, zatytułowany został niezbyt szczęśliwie jako: Przesłuchanie a treść polskiej ustawy karnoprosesowej (rozdz. III). Ta niezręczność wynika z tego, że w rzeczywistości tytuł nie oddaje zawartości merytorycznej tego rozdziału. Poświęcony został pojęciu przesłuchania sformułowanemu przez Habilitanta, zarówno na potrzeby monografii jak i praktyki realizacji czynności. Zawiera także klasyfikację przesłuchań w oparciu o różnorodne kryteria. Oprócz tego znajdują się w tym rozdziale zagadnienia dotyczące podstaw prawnych czynności przesłuchania, w tym odnoszące się do kwestii zakazu niedozwolonego oddziaływania na osobę przesłuchiwaną oraz niedozwolonych metod przesłuchania. Nie bardzo zrozumiałe dla mnie jest, co to znaczy, według Autora, że „dyskusyjne jest, czy istnieje możliwość zastosowania treści ustawy karnej procesowej, a następnie realizacja czynności przesłuchania w przypadku badania poligraficznego, stosowania w trakcie przesłuchania podstępów, wprowadzenie przesłuchiwanego w stan hipnozy, czy znajdującego się pod wpływem alkoholu, a ostatecznie czy można uzyskany w ten sposób materiał wykorzystać w procesie karnym z uwagi na możliwość nieskrępowanego złożenia oświadczenia, w tym naruszenia swobody wypowiedzi”. Już samo użycie określenia „treść ustawy karnej procesowej” zamiast po prostu „ustawy karnej procesowej” jest dziwaczne. Poza tym, nie wiadomo o jaką treść chodzi, czy o całą ustawę, czy o niektóre uregulowania? Niemniej treść tego rozdziału, ułożonego w podrozdziały obejmujące kwestie będące przedmiotem regulacji karnoprosesowych, nie budzi zastrzeżeń. Jest ciekawą i

pogłębioną analizą instytucji prawnych odnoszących się do przesłuchania, o dużych walorach poznawczych.

W rozdziale IV, zatytułowanym: Taktyczna organizacja czynności przesłuchania ma charakter głównie kryminalistyczny. Autor prezentuje w nim w logicznym układzie zagadnienia odnoszące się do podmiotu czynności przesłuchania (uprawnione do jej przeprowadzenia), w tym w aspekcie psychologicznym, a następnie przygotowanie i planowanie przesłuchania, w tym ciekawe kwestie wpływu wybranych czynności dowodowo-kryminalistycznych na planowanie i taktykę przesłuchania. Wreszcie w ostatnim podrozdziale analizuje dobór miejsca przesłuchania i kryteria tego doboru. Podzielić należy, przynajmniej w pewnym zakresie, zapatrywania Habilitanta odnośnie do wersji kryminalistycznych tworzonych z udziałem świadka koronnego i anonimowego (s. 141), choć nie byłabym aż tak rygorystyczna, jeśli chodzi o wyeliminowanie całkowicie wersji ze świadkiem koronnym. Istniejące instrumenty prawne zabezpieczają przed składaniem fałszywych zeznań przez świadka koronnego, a w dodatku rzadko się składa, by zeznania tego świadka były jedynym dowodem w sprawie, nawet na etapie tworzenia wersji kryminalistycznych.

W dwóch kolejnych rozdziałach, które mają w stosunku do siebie charakter komplementarny, Autor zaprezentował szczegółowo przesłuchanie typu podstawowego (rozdz. V) oraz przesłuchania szczególne (rozdz. VI). W rozdziale V, Habilitant omawia przesłuchanie świadka, a następnie podejrzanego w różnych aspektach, które należy uznać za kompletne i wyczerpujące. Znowu jednak mam zastrzeżenia do tytułów podrozdziałów § 1,I – Klasyfikacja świadków a ramy kodeksu postępowania karnego oraz § 2,I – Podejrzany, oskarżony a ramy kodeksu postępowania karnego, jako absolutnie nieoddających treści tych podrozdziałów, zdecydowanie bogatszej i daleko wykraczającej poza normy kodeksowe. Można zadać pytanie, czy w świetle art. 71 § 3 k.p.k. zbędne było użycie w tytule podrozdziałów § 2,I-III pojęcia podejrzan i pozostawienie samego tylko oskarżonego. Jednak zawartość tych podrozdziałów przekonuje, że użycie obu pojęć jest uzasadnione, bowiem inaczej wygląda przesłuchanie podejrzanego (zwłaszcza przygotowanie do przesłuchania), a inaczej przesłuchanie oskarżonego na rozprawie.

Zawarta w rozdz. VI analiza przesłuchań szczególnych obejmuje różne kryteria „szczegółowości”, takie jak cel przesłuchania, podmiot przesłuchania, forma (np. konfrontacja). Mimo różnorodności poglądów w doktrynie prawa karnego procesowego i kryminalistyki należy podzielić pogląd Habilitanta, że konfrontacja jest szczególną formą przesłuchania. Rozdział ten omawia prezentowane zagadnienia z uwzględnieniem różnych stanowisk i

różnych aspektów, ma bardzo duże znaczenie poznawcze. W § 5 zabrakło mi jednak rozważenia, czy, i ewentualnie w jaki sposób, dziecko pokrzywdzone przez osobę najbliższą powinno być pouczone o prawie do odmowy zeznań, zwłaszcza że te zeznania mogą być kluczowe i przesądzać o uznaniu winy sprawcy.

Ostatni, VII rozdział zatytułowany jest: Kryteria analizy zeznań i wyjaśnień. Na pierwszy rzut oka mogłoby się wydawać, że powinien Autor użyć wyrażenia „kryteria oceny”, jednak treść tego rozdziału, z przyczyn oczywistych mniej obszernego od pozostałych, ale o kapitalnym znaczeniu dla praktyki wymiaru sprawiedliwości, przekonuje, że tytuł jest jak najbardziej trafny, wykracza bowiem poza ocenę, o której mowa w art. 7 k.p.k. Szczególnej uwadze praktyków polecałabym zawartość § 2 - 4, poświęconych ocenom zeznań i wyjaśnień oraz analizie języka, formy wypowiedzi i sprawności językowej jako informacji o prawdziwości lub kłamliwości depozycji, a także obserwacji zachowania przesłuchiwanego i jego wpływu na ujawnienie kłamstwa. Nadal w czasie przesłuchania na rozprawie nieodmiennie widzi się sędziego, który zamiast obserwować świadka lub oskarżonego i ich reakcje, siedzi ze wzrokiem wbitym w akta sprawy, pilnującego, czy treść zeznań (wyjaśnień) nie różni się od tych, złożonych w postępowaniu przygotowawczym. W tym kontekście zasada bezpośredniości jawi się jako byt abstrakcyjny.

Wnioski końcowe są obszerne, sformułowane w punktach, które bardzo ułatwiają czytelnikowi percepcję prezentowanych kwestii. Są logiczne, wypływają wprost z wcześniejszej analizy dogmatycznej.

Podsumowując przeprowadzoną powyżej ocenę osiągnięcia naukowego dra Dariusza Jagiełło, należy podkreślić, że jest to dzieło o znacznych walorach poznawczych i dające się wykorzystać w pracy organów wymiaru sprawiedliwości. Stanowi rzetelną i kompleksową analizę przedmiotowego zagadnienia, opartą na bogatej literaturze przedmiotu i orzecznictwie. Jego treść wskazuje na rozległą i kompleksową wiedzę Kandydata, nie tylko z prawa karnego procesowego, lecz także kryminalistyki i psychologii sądowej. Napisana jest z dużą erudycją, łatwo jest przyswajalna dla czytelnika.

Mając na względzie powyższą ocenę, należy przyjąć, że monografia dra D. Jagiełło spełnia wymogi określone w art. 16 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

III. Ocena dorobku naukowego innego niż wskazane przez dra D. Jagiello osiągnięcie naukowe.

Już na wstępie można ocenić, że dorobek Kandydata tylko pod względem ilościowym jest bardzo znaczący, obejmuje 73 pozycje publikacyjne, a jego dodatkowym walorem jest interdyscyplinarność, dosyć nietypowa w świecie nauki prawa zdominowanej przez specjalizację. To jednak należy ocenić wyłącznie pozytywnie, ponieważ pozwala patrzeć na analizowane zagadnienia różnych dziedzin prawa z innej, szerszej perspektywy. Dorobek ten obejmuje 1 monografię, która jest opublikowaną, uaktualnioną wersją rozprawy doktorskiej), 4 podręczniki, 9 redakcji monografii wieloautorskich (7 opublikowanych, a 2 skierowano do wydawnictw - ich wydanie planowane jest w okresie IV kwartał 2017 r. - I kwartał 2018 r.), 30 rozdziałów w monografiach wieloautorskich, 24 publikacje w czasopismach naukowych (w tym 4 we współautorstwie), 4 glosy.

Analiza merytoryczna dorobku publikacyjnego Kandydata pozwala na wyodrębnienie kilku nurtów tematycznych będących przedmiotem Jego zainteresowań naukowych, z wyraźnym dostrzeżeniem, że Autor, początkowo specjalizujący się w prawie karnym materialnym, z czasem swoją uwagę skupił na prawie karnym procesowym i jego związkach z kryminalistyką. Jest to szczególnie cenne, ponieważ prawo karne materialne nie może istnieć bez prawa procesowego, które zapewnia jego realizację. Normy prawa karnego procesowego muszą zatem być dopasowane do norm prawnomaterialnych, z drugiej zaś strony konstrukcja instytucji prawnomaterialnych musi umożliwiać prawu procesowemu ściganie przestępstw. Nie ma przecież sensu tworzenie takiego zestawu znamion przestępstwa, którego prawo karne procesowe nie będzie w stanie ścigać. Znajomość obu tych dziedzin prawa pozwala na pełniejsze rozumienie tych zależności, a w konsekwencji bardziej wnikliwą i wszechstronną analizę norm prawnych.

Pierwszym, szczególnie ciekawym nurtem badawczym, jest problematyka dowodowa w polskim procesie karnym, w tym między innymi wielopłaszczyznowo analizowane (w ujęciu karnoprocessowym, kryminalistycznym, psychologicznym i psychiatrycznym) aspekty przesłuchań. Wśród publikacji tego nurtu na uwagę zasługują przede wszystkim zagadnienia analizujące taktykę realizacji samej czynności przesłuchania (np. „Wpływ sugestii na wynik przesłuchania”, Państwo i Prawo 2015, nr 8; „Przesłuchanie dziecka”, Medyczna Wokanda 2013, nr 5; Przesłuchanie świadka jako ważny element dowodzenia w procesie karnym, [w:] Dowodzenie w procesach karnych, red. R. Sztuchmiller, J. Kasprzak, J. Krzywkowska,

Olsztyn 2014) oraz niedozwolonych metod przesłuchania i procesowej możliwości wykorzystania tak uzyskanych depozycji („Niedozwolone działania i metody stosowane podczas czynności przesłuchania”, Themis Polska Nova 2012/Nr 2 (3)).

Do tego samego nurtu należy zaliczyć kwestie związane z dowodzeniem i inicjatywą dowodową jako przejawy realizacji czynności karnoprosesowych i kryminalistycznych. Na ten temat Kandydat napisał szereg interesujących, treściowo pogłębionych, analitycznych artykułów naukowych: „Alibi – problematyka kryminalistyczna i procesowa”, Edukacja Prawnicza, 2012, nr 5; „Konfrontacja, jako czynność procesowa i kryminalistyczna (wybrane aspekty)”, Themis Polska Nova 2012/Nr 1 (2); „Okazanie zwłok-aspekty karnoprosesowe i kryminalistyczne”, Medyczna Wokanda 2012, Nr 4, „Konfrontacja biegłych – zagadnienia wybrane”, [w:] Śladami Profesora Stanisława Pikulskiego. Szkice z prawa, red. R. Dziembowski, M. Pieńkowska, A. Opalska, Szczecin – Olsztyn 2015; „Współpraca biegłych z organami wymiaru sprawiedliwości karnej a wątpliwości interpretacyjne i ich wpływ na pomyłki sądowe”, [w:] Zamęt w wymiarze sprawiedliwości karnej, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, P. Herbowski, CH BECK 2016, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., III KK 389/12 na temat wartości dowodowej opinii prywatnej, Wojskowy Przegląd Prawniczy 2014, nr 3, „Dowód z pisma ręcznego, a przymus w procesie karnym”, [w:] Współczesna problematyka badania dokumentów, red. R. Cieśla, Wrocław 2015; „Znamiona przestępstw seksualnych w kodeksie karnym, a problemy dowodowe z nim związane”, [w:] Przestępstwa seksualne. Ujęcie psychologiczne, prawne i kryminalistyczne, red. P. Herbowski, W. Krawczyk, D. Słapczyńska, A. Zalewska, Warszawa 2016, „Zakaz wykorzystania dowodu uzyskanego z naruszeniem ustawy, a zasadność jego włączenia do treści polskiej ustawy karnej procesowej”, [w:] Reforma prawa karnego, red. I. Sepiolo-Jankowska, CH BECK 2014; „Anonimowe zawiadomienie o przestępstwie, a możliwości jego wykorzystania w procesie karnym”, [w:] Przyszłość polskiego prawa karnego. Alternatywne reakcje na przestępstwo, red. S. Pikulski, W. Cieślak, M. Romańczuk-Grącka, Olsztyn 2015. Na uwagę zasługuje tutaj również mało znana, choć mająca duży walor praktyczny, problematyka dowodzenia czynów popełnionych w świecie wirtualnym. Tej kwestii poświęcone są artykuły: „Problemy związane z dowodzeniem znamion przestępstw internetowych”, [w:] Między stabilnością a zmiennością prawa karnego, red. Z. Cieślak, M. Romańczuk-Grącka, B. Orłowska-Zielińska, Elset 2017 oraz „Przestępstwa popełnione w świecie wirtualnym (tzw. virtual crime) a problemy wynikające z przyjęcia odpowiedniej

kwalifikacji prawnej oraz możliwości dowodzenia ich znamion”, Wrocławskie Studia Sądowe 2014, nr 4.

Drugi obszar aktywności naukowej związany jest z tzw. medycznym prawem karnym, obejmujący kwestie legalności wykonywania zabiegów medycznych, zgody na ich realizację oraz odpowiedzialności karnej mogącej grozić w związku z wykonywaniem niezgodnych z obowiązującym prawem czynności. W nurcie tym można wyróżnić współredakcje naukowe wieloautorskich publikacji: „Medyczne prawo karne”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2016; „Problemy prawne na styku sportu i medycyny”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2015, a także artykuły naukowe, w tym „Ramy odpowiedzialności i postępowanie dowodowe w związku z podejrzeniem stosowania dopingu w sporcie”, [w:] Problemy prawne na styku sportu i medycyny, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2015; Eksperyment medyczny, [w:] Medyczne prawo karne, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2016; „Chirurgia estetyczna a możliwe ramy odpowiedzialności karnej i problemy dowodowe z nią związane”, [w:] Nowe procedury medyczne a prawo, red. J. Sobczak, M. Reshef, Toruń 2016; „Pieniacze sądowi i ich funkcjonowanie w praktyce wymiaru sprawiedliwości”, Medyczna Wokanda 2014, nr 6.

Trzeci nurt zainteresowań badawczych Kandydata obejmuje szeroko pojmowane prawo karne gospodarcze, których pokłosem jest autorstwo dwóch rozdziałów w monografii współredagowanej przez Habilitanta, pt. „Prawo gospodarcze. Wybrane zagadnienia”, (red. M. Bidziński, D. Jagiełło), Warszawa 2016. Rozdziały te, to: Prawo zamówień publicznych istotne kwestie praktyczne i Prawo gospodarcze. Zagadnienia wybrane.

W dorobku Habilitanta istotną rolę odgrywają podręczniki, dobrze napisane, o dużych walorach poznawczych, będące bez wątpienia cennym narzędziem nauki dla studentów. Należą do nich: 1) „Kryminalistyka (przegląd podstawowych zagadnień taktyki, techniki i profilaktyki kryminalistycznej)”, Skierniewice 2011, 2) „Prawo karne i prawo wykroczeń (Zbiór kazusów oraz tabele porównawcze)”, Skierniewice 2012, 3) „Kryminologia. Zarys wykładu”, Skierniewice 2012, 4) „Prawo karne materialne”, Skierniewice 2013.

Artykuły naukowe i glosy Habilitant publikuje zarówno w wiodących czasopismach naukowych jak Państwo i Prawo, Ius Novum, Prokuratura i Prawo, Themis Polska Nova, jak i w nieco mniej popularnych, lecz także o wysokim poziomie merytorycznym, jak Jurysta, Medyczna Wokanda, Studia Prawnoustrojowe. Są napisane dobrym, komunikatywnym

językiem, interesujące treściowo, wnikliwe, często poruszające zagadnienia wcale lub mało omówione w doktrynie prawa i procesu karnego.

Oceniając inne pola aktywności naukowej, należy zauważyć, że Kandydat brał bardzo czynny udział w licznych w międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych. Były to 4 konferencje międzynarodowe zorganizowane przez polskie ośrodki naukowe oraz 21 konferencji krajowych o zasięgu ogólnopolskim, na których Habilitant wygłosił referat lub w których jego udział ograniczał się do publikacji tekstu w monografii wieloautorskiej. Konferencje te obejmowały problematykę prawa karnego materialnego i procesowego oraz nauk penalnych (min. kryminalistyki), a także procedur sądowych i administracyjnych, praw człowieka, prawnych procedur medycznych i prawa samorządowego. Dodatkowo brał bierny, to jest bez referatu i publikacji pokonferencyjnej, udział w trzech kolejnych konferencjach, w tym jednej międzynarodowej.

Ponadto Kandydat uczestniczył w 6 komitetach organizacyjnych i naukowych międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych. W organizowanych przez SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny konferencjach: „Prawo dowodowe – nowe procedury, nowe wyzwania” z 30 października 2014 r., „Medycyna i Sport” z 23 czerwca 2015 r., „Zamęt w wymiarze sprawiedliwości karnej” z 7 kwietnia 2016 r., sprawował funkcję przewodniczącego komitetu organizacyjnego oraz brał udział w radzie naukowej tych konferencji. W trzech innych konferencjach organizowanych przez tę samą jednostkę był członkiem rady naukowej.

Habilitant wykazywał się także aktywnością w pozyskiwaniu środków finansowych, w tym jako kierownik projektów, w ramach dotacji Badań Statutowych 2014 r. 2015, 2016, 2017 Wydziału Prawa i Nauk Społecznych SWPS w Warszawie oraz w roku 2015 i 2016 jako kierownik projektów w ramach dotacji dla młodych naukowców na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego.

Do tej pory dr D. Jagiełło był współautorem tylko dwóch ekspertyz. Jedna z nich, wspólnie z T. Gardocką i S. Momotem, poświęcona problematyce wywierania bezprawnego wpływu na świadka i sposobom zapobiegania temu zjawisku, została wykonana na zlecenie Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości, (Warszawa 2013). Druga, obejmowała udział w zespole kierowanym przez T. Gardocką prowadzącym na zlecenie Biura Rzecznika Praw Obywatelskich badania na temat: „Przestępstwa motywowane uprzedzeniami wobec wybranych grup społecznych”. Czynności Habilitanta związane były z pilotażem narzędzia

badawczego pod kątem weryfikacji okoliczności tych zdarzeń jako okoliczności przestępstw motywowanych uprzedzeniami, analizą zdarzeń ujętych w 500 rekordach uzyskanych w ramach badania, a także opracowaniem katalogu kryteriów dla wymienionych okoliczności.

Habilitant nie jest autorem lub współautorem publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH) oraz autorem lub współautorem monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych European Reference Index for the Humanities (ERIH). Sumaryczny impact factor publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania wynosi 0, podobnie jak liczba cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS) oraz indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS). Natomiast łączna liczba punktów parametrycznych za publikacje wynosi 306, na którą składa się następująca liczba punktów:

1. za monografie i podręczniki – 72
2. za redakcje monografii – 45
3. za rozdziały w monografiach wieloautorskich – 128
4. za publikacje w czasopismach naukowych – 61 (w czasopismach punktowanych i w czasopismach niepunktowanych).

Analiza dorobku naukowego innego niż osiągnięcie naukowe wskazane przez Habilitanta, konferencji, w których brał udział i które organizował, bez żadnych wątpliwości pozwala na stwierdzenie, że dr D. Jagiełło wykazuje się istotną aktywnością naukową w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

IV. Ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej Kandydata

Analiza dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego i współpracy międzynarodowej Kandydata pozwala na przyjęcie, że spełnia On kryteria wskazane w ustawie.

Dr D. Jagiełło ukończył aplikację prokuratorską w 2010 r., a następnie dokonał wpisu na listę radców prawnych OIRP w Łodzi. Od 2011 r. nieprzerwanie wykonuje zawód na podstawie umowy o pracę w charakterze radcy prawnego Urzędu Dzielnicy Ursynów m. st. Warszawy.

Od 01.10.2012 r. do chwili obecnej pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Karnego na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego. Od 30.09.2011 do 30.09.2015 był starszym wykładowcą w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Skierniewicach na Wydziale Ekonomii i Administracji, w Instytucie Zarządzania Strategicznego. Od 01.10.2015 jest wykładowcą w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Skierniewicach, Wydział Ekonomii i Administracji zatrudnionym na podstawie umów cywilnoprawnych.

Po uzyskaniu stopnia naukowego dra nauk prawnych w latach 2012 – 2016 w PWSZ w Skierniewicach, w kolejnych latach akademickich Kandydat prowadził wykłady i konwersatoria dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych z przedmiotów: Konstytucyjny system władzy państwowej, Prawo karne i prawo wykroczeń, Kryminologia i kryminalistyka, Elementy prawa pracy, Kryminalistyka, Zwalczanie przestępczości, Przesłuchanie – aspekty karnoprosesowe i psychologiczne, Prawo karne wykonawcze. Jednocześnie dr D. Jagiełło był zatrudniony w SWPS w Warszawie, gdzie pracuje do dziś i w Uczelni tej prowadził, lub nadal prowadzi, konwersatoria, wykłady, warsztaty i ćwiczenia dla studentów stacjonarnych i niestacjonarnych z przedmiotów: Kryminologia, Ustrój organów ochrony prawnej, Cyberterroryzm – zjawisko i metody zwalczania, Przestępstwa drogowe i ich zwalczanie, Ochrona danych osobowych i informacji niejawnych, Zwalczanie przestępczości, Kryminalistyka, Psychologiczne aspekty przesłuchań, Wersje śledcze, Prawo zamówień publicznych, Postępowanie karne, System prawa: Broń palna i amunicja w systemie prawa polskiego na tle prawno porównawczym, Ruch drogowy w systemie prawa na tle prawno porównawczym, Dokumentowanie postępowań przetargowych. W każdym roku akademickim Kandydat realizował pensum ze znaczną, niekiedy ponad dwukrotną liczbą nadgodzin.

Ponadto w SWPS w Warszawie dr D. Jagiełło od roku akademickiego 2013/2014 pełni funkcję koordynatora modułów: Kryminalistycznego, Socjologicznego, Socjologii prawa z kryminologią, Prawa zamówień publicznych.

Istotną częścią pracy dydaktycznej Kandydata, realizowanej od roku akademickiego 2012/2013 są zajęcia prowadzone dla doktorantów SWPS w postaci seminariów, warsztatów i konwersatoriów, na tematy: Zamówienia publiczne, Prawo dowodowe. Prawne i psychologiczne aspekty dowodzenia w prawie karnym, Komunikowanie wyników badań naukowych, Zamówienia publiczne – istotne kwestie praktyczne, Nowe prawo dowodowe w procesie karnym, Społeczny obraz odpowiedzialności za przestępstwo, razem 111h.

Prowadził także wykłady realizowane dla uczestników seminarium doktorskiego realizowanego dla doktorantów SWPS z przedmiotów: Zamówienia publiczne – istotne kwestie praktyczne, Przesłuchanie w procesie karnym i cywilnym, Wykładnia prawa, Praktyczne zagadnienia zamówień publicznych, Psychologiczne i prawne aspekty przesłuchania Przestępstwa komputerowe (popełnione w świecie wirtualnym) – problemy dowodzenia, Doktorat – zagadnienia formalne, Kierunki zmian w kodeksie karnym, razem 43h. Wreszcie, Kandydat prowadził zajęcia dla uczestników studiów podyplomowych „Prawo medyczne i farmaceutyczne” realizowane w SWPS w roku akademickim 2016/2017 z przedmiotu Odpowiedzialność prawna. Odpowiedzialność karna w medycynie (Seminarium/warsztat), razem 6h.

Liczba i różnorodność zarówno form zajęciowych (wykłady, seminaria, konwersatoria, ćwiczenia, warsztaty), jak i przedmiotów oraz realizowanych tematów budzą podziw i uznanie. Świadczą o wszechstronnej wiedzy Kandydata i jego istotnej aktywności w zakresie dydaktyki.

Oceniając pozostałe pola aktywności Kandydata, Dr D. Jagiełło, należy zaakcentować, że jest członkiem rady naukowej kwartalnika Kortowski Przegląd Prawniczy (czasopismo znajdujące się w wykazie B prowadzonym przez MNiSW) wydawanego przez Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie (począwszy od numeru 1 z 2014 r. - do dzisiaj).

Jeśli chodzi o członkostwo w międzynarodowych i krajowych organizacjach oraz towarzystwach naukowych, to Habilitant jest członkiem tylko jednego z nich – od 2014 r. Polskiego Towarzystwa Naukowego Prawa Prasowego. Ze względu na specjalność, którą się zajmuje, należałoby rekomendować Kandydatowi rozważenie członkostwa w organizacjach zrzeszających przedstawicieli prawa karnego, choćby Sekcji Polskiej AIDP.

Kandydat sprawował funkcję recenzenta w różnego rodzaju krajowych czasopismach naukowych oraz jednej monografii pokonferencyjnej. Chodzi o:

1. Opolskie Studia Administracyjno – Prawne (1 artykuł) -2013.
2. Kortowski Przegląd Prawniczy (14 artykułów) – 2012-2013.
3. Przegląd Prawniczy Uniwersytetu Warszawskiego (2 artykuły) – 2017 r.
4. Recenzje (kwalifikujące artykuły do druku) 7 artykułów naukowych do monografii pokonferencyjnej „Hipokrates przed sądem” Wrocław 2017.

Habilitant sprawował opiekę naukową w charakterze promotora pomocniczego w zakończonym przewodzie doktorskim mgr Tomasza Wierzchowskiego, rozprawa doktorska pt: „Napady na banki w Polsce w latach 1989 – 2004. Analiza prawnokarna i

kryminologiczna”, Uniwersytet Humanistycznospołeczny SWPS, 21 grudnia 2016 r. Aktualnie sprawuje opiekę nad doktorantami w trwających przewodach doktorskich, jako promotor pomocniczy: w przewodzie doktorskim mgr Kseni Pecuszk rozprawa pt: „Prawne warunki dopuszczalności zabiegów chirurgii plastycznej oraz inwazyjnych zabiegów kosmetycznych”; W przewodzie doktorskim mgr Ewy Gidel-Stefaniec rozprawa pt: „Zabójstwo z motywów psychotycznych”; W przewodzie doktorskim mgr Anny Machalek rozprawa pt: „Ochrona świadka w polskim procesie karnym”.

Habilitant był również promotorem 30 prac magisterskich i 96 prac licencjackich, a także recenzentem 69 prac magisterskich i 22 prac licencjackich. Jego aktywność na tym polu nie ogranicza się tylko do tej sfery działalności. Od 2012 r. jest opiekunem koła naukowego „CRIMEN IMPERFECTA” na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny. W latach 2012 - 2014 prowadził konsultacje w ramach Studenckiej Poradni Prawnej w SWPS Sekcja Prawa Karnego i Prawa Wykroczeń, zaś w latach 2014 – 2016 był opiekunem tej sekcji. Począwszy od roku akademickiego 2015/2016 jest tutorem studentów (po 4 studentów Wydziału Prawa - I roku, przez okres czteroletni).

Odnosnie do działań popularyzujących naukę, w 2013 r. Kandydat wygłosił referat otwarty na XVIII Festiwalu Nauki pt: „Przesłuchanie nie jest takie proste”, uzupełniony o pokaz działania videospectrocomparatora, celem ukazania mechanizmów, jakie na jego podstawie mogą zostać ujawnione. Dwukrotnie, w roku 2013 i 2014 był moderatorem dyskusji ze studentami SWPS oraz osobami zainteresowanymi podjęciem studiów w tej uczeni w ramach spotkań „O prawie przy kawie”. W 2017 r. w ramach organizowanego w SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny „Dnia z Prawem dla uczniów szkół średnich” prowadził zajęcia warsztatowe, na temat: „*Zbrodnia doskonała – czy naprawdę (nie) istnieje?*” – Uniwersytet SWPS 14 marca 2017 r.; „*Przestępca pozostawia ślad, czyli o trudnej pracy kryminalistów na miejscu zbrodni*” – Wydział Zamiejscowy Uniwersytetu SWPS we Wrocławiu – 27 marca 2017 r.

Dr D. Jagiełło pełni szereg funkcji organizacyjnych w Uczelni, w której jest zatrudniony. Na uwagę zasługuje Jego praca w komisji dyscyplinarnej dla studentów SWPS: p.o. Przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej do dnia 13 grudnia 2013 r., przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej ds. studentów Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej do dnia 30 grudnia 2015 r. Ponadto jest pełnomocnikiem Prorektora ds. Dydaktyki SWPS w zakresie spraw studenckich (od 30 grudnia 2015 r.), członkiem Senatu SWPS na kadencję 2012 – 2016 i 2016 – 2020 (jako przedstawiciel niesamodzielných

pracowników naukowych Wydziału Prawa i Nauk Społecznych) i członkiem Senackiej Komisji doraźnej do opracowania uczelnianych zasad zarządzania konfliktem interesów i zobowiązań (od dnia 30 czerwca 2017 r.).

Na szczepku Wydziału Prawa SWPS jest członkiem licznych gremiów: 1) Rady Wydziału Prawa jako przedstawiciel niesamodzielných pracowników naukowych (od 2012 r.), 2) Komisji ds. przygotowania Wydziału Prawa i Nauk Społecznych SWPS do oceny parametrycznej, 3) Wydziałowej Komisji Oceniającej pracowników naukowo-dydaktycznych SWPS, 4) Wydziałowej Komisji ds. Badań, 5) Odwoławczej Komisji Oceniającej na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych SWPS.

Na szczepku ogólnouczelnianym działalność organizacyjna Kandydata jest również znacząca. W latach 2012 – 2013 współpracował z Prorektorem ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą SWPS przy tworzeniu wniosków o: utworzenie studiów I stopnia licencjackich, studiów II stopnia magisterskich, społecznych studiów menadżerskich – I stopnia, licencjackich, a także tzw. „wniosku o milion” dla programu studiów na kierunku Prawo. Współpracował także z Biurem Programów Międzynarodowych przy tworzeniu wniosku o przyznanie środków finansowych na działalność statutową na rok 2013 dla Wydziału Prawa i Nauk Społecznych.

Za swoją działalność naukową i organizacyjną Kandydat otrzymywał nagrody i wyróżnienia: za osiągnięcia organizacyjno-dydaktyczne w roku akademickim 2011/2012 i 2012/2013 nagrody Rektora PWSZ w Skierniewicach, w roku akademickim 2012/2013 nagroda Dziekana Wydziału Prawa i Nauk Społecznych SWPS w Warszawie za wkład i zaangażowanie w pracę dydaktyczno-organizacyjną, nagroda Rektora SWPS za pracę na rzecz organizacji życia naukowego na Wydziale Prawa oraz aktywność badawczą i publikacyjną za lata 2014/2015, w 2016 r. nagroda Dziekana Wydziału Prawa SWPS za działalność podejmowaną na rzecz Wydziału, wreszcie, nagroda Rektora SWPS w Warszawie za osiągnięcia organizacyjne w roku akademickim 2016/2017.

Przedstawione powyżej pola aktywności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej świadczą o niezwykle bogatym zaangażowaniu dra D. Jagiełło w rozwój dydaktyki, działalność organizatorską, znacznie przekraczającą przeciętną, i jego znaczącym wpływie na otoczenie społeczno-prawne środowiska. Jest to aktywność istotna w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o st. nauk. i tyt. nauk. i zasługuje na jednoznacznie pozytywną ocenę.

V. Konkluzja

Jak wynika z przepisów ustawy, do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną.

Dr D. Jagiełło posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych uzyskany decyzją rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie z dnia 18 marca 2011 r.

Osiągnięcia naukowe Habilitanta są imponujące i wartościowe, zwłaszcza że charakteryzuje je interdyscyplinarność, która pozwala Kandydatowi na głębsze i bardziej przekrojowe spojrzenie na zagadnienia określonych instytucji prawnych. Stanowią one znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej prawo. Monografia autorska, którą Kandydat przedstawił jako osiągnięcie naukowe określone w art. 16 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki jest dziełem, które ze względu na swoją kompleksowość, analityczność i wielopłaszczyznowość w całości spełnia wymogi określone przez ustawę.

Habilitant wykazuje także istotną aktywność naukową, dydaktyczną i organizatorską w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. nr 65, poz. 595), realizując ją w sposób trwały i ciągły, na różnych polach aktywności, w sposób rzutujący na otoczenie społeczno-prawne. Z tego powodu, wyrażam opinię, że dr D. Jagiełło w zupełności spełnia wymogi określone w art. 16 i 17 ustawy o st. nauk. i tyt., a co za tym idzie, wnoszę o dopuszczenie Kandydata do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

